

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverft. Dit meeslepnde feelgoodverhaal speelt zich af op Schiermonnikoog.

Er zijn mensen die voor het geluk geboren zijn. En er zijn mensen zoals Josje. Bij haar gaat altijd álles mis. Daarom laat ze niets aan het toeval over nu ze ceremoniemeester is op de bruiloft van haar zus. Met succes, want samen met weddingplanner Anne heeft ze alles tot in de puntjes geregeld voor een sprookjesachtige bruiloft op Schiermonnikoog.

Maar dan waait haar handgeschreven speech uit haar handen, missen haar ouders de boot én blijkt er een gigantisch gat in de trouwjurk te zitten. Gelukkig vormt ze een goed team met Anne, ware het niet dat hij haar véél meer afleidt dan de bedoeling is...



Susan Muskee (1993) is auteur, stemacteur en podcasthost.

Van haar hand verschenen meerdere Kobo Originals en bij HarperCollins Holland de feelgoodromans *Nooit meer hetzelfde* en *Wie ik ben zonder jou*, die beide snel na verschijnen al herdrukt konden worden. Haar *Waddenliefde*-serie bestaat uit de boeken *Texel & Vlieland*, *Terschelling & Ameland* en *Schiermonnikoog & Borkum*.

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde

*Schier-
monnikoog*

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica
Foto auteur: © Medea Huisman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1545 3
ISBN 978 94 027 7166 4 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Er zijn mensen die voor het geluk zijn geboren. En er zijn mensen zoals ik.

Ik ben zo iemand die altijd moet plassen als ze net haar nagels heeft gelakt. En dan, als ze met pijn en moeite alles naar beneden heeft gekregen en nét op het toilet zit, een leeg rolletje aantreft in de houder. Zo iemand die een briefje van tien vindt, eropaf duikt... en dan bijna wordt aangereden terwijl ze het van straat plukt. Mijn telefoonscherm is vaker gebarsten dan dat het heel is, een van mijn fietsbanden is permanent lek en op de foto van mijn rijbewijs heb ik een derde oog in de vorm van een gigantische puist.

Zo iemand ben ik.

Mijn zus daarentegen is juist voor het geluk in de wieg gelegd. Veerle is zo iemand bij wie een briefje van twintig in het gezicht waait, in plaats van dat ze er bijna voor wordt overreden. Háár nagellak droogt in recordtijd en precies op de dag dat ze zich als woningzoekende aanmeldde bij een aankoopmakelaar, zette iemand haar droomhuis te koop. Haar haar is nooit statisch, haar hakken breken nooit af en ze heeft nog nooit van haar leven een slotenmaker hoeven bellen omdat ze zichzelf weer eens had buitengesloten, terwijl die van mij onder de sneltoets zit. Met andere woorden, als geluk in genetische verhoudingen was verdeeld, had mijn zus negentig procent gekregen en ik tien.

Maar goed, zó erg is mijn leven nou ook weer niet. Is er niet een

of ander gezegde dat men het meest lijdt door het lijden dat hij vreest? Bij mij is dat dus precies andersom. Het voordeel van altijd pech hebben is dat je ermee om leert gaan. Je stelt je erop in. *Expect the unexpected*, zoals ze dat zo mooi zeggen. Ik heb een reserve-sleutel bij de burens liggen én een sleutel onder de bloempot naast de voordeur. Ik ben er bijzonder handig in geworden om mijn eigen band te plakken en weet hoe ik mijn eigen kleren kan repareren. Er is geen vlek die ik niet uit mijn bank, broek of shirt krijg en ik weet zelfs hoe ik moet navigeren op de zon, voor het geval mijn telefoon uitvalt en ik geen gps meer heb.

Dat is dan ook de reden dat Veerle en Jonathan mij als ceremoniemeester voor hun bruiloft hebben gevraagd: er is geen enkele situatie die ik niet onder controle heb.

En ik wil niet veel zeggen, maar ik ben er – met wat hulp van een weddingplanner – verdraaid goed in om een droombruiloft op Schiermonnikoog te organiseren.

Zo heb ik Veerle en Jonathan alvast een dag eerder naar het eiland gestuurd, zodat ze nog even wat momenten samen hebben voordat De Grote Dag aanbreekt. Maar ook heb ik uit voorzorg mijn speech met de hand geschreven, zodat geen printer op aarde mij kon dwarsbomen. Ik heb een back-upjurk én vier paar schoenen ingepakt en de ringen zitten veilig in het speciale binnenvakje van mijn weekendtas. Ik heb voor alle gasten de boot geboekt en heb iedereen twee keer het activiteitenoverzicht voor de komende dagen gestuurd, zodat niemand kan zeggen dat ze niet wisten waar ze moesten zijn.

Terwijl ik mezelf op het bovendek van de veerboot in het zonnetje nestel, haal ik mijn telefoon uit mijn jaszak en check ik allereerst het weer. Vijfentwintig graden en geen wolkje aan de lucht, het hele weekend lang. Perfect weer voor een perfecte bruiloft.

Daarna lees ik nog één keer de laatste mail van Anne, de weddingplanner met wie ik de afgelopen weken heen en weer heb gemaïld.

Hoi Josje,

Nog even voor de zekerheid: je hebt morgen de boot van 15.30 uur, toch? Ik zorg ervoor dat ik om 16.15 uur in de haven ben om je op te halen. Tot morgen!

Groet,
Anne

Enjoy Your Wedding – Dé weddingplanner van Noord-Nederland

Als ik Anne niet had gehad, was ik waarschijnlijk een stuk gestresster geweest dan nu – zelfs met al mijn rampspoedanticipatie. Volgens mij is er niets wat Anne angst aanjaagt. Zelfs toen ik midden in de nacht wakker schrok en een onsamenhangende mail typte over de lampions voor langs het terras, werd ik om acht uur gewekt met het antwoord dat het al geregeld was.

Kortom, Anne en ik zitten helemaal op één lijn.

Net op het moment dat ik nog één keer routineus de weer-app open, schuift er een oproep van Veerle in beeld.

‘Jij hoort op een massagetafel te liggen of in een sauna te zitten,’ zeg ik zodra ik heb opgenomen. ‘Eigenlijk had ik je zelfs weg moeten drukken.’

‘Jos...’

Shit.

In de stem van mijn zus klinkt allesbehalve ultieme ontspanning door. En in plaats van de spammuziek die ik op de achtergrond verwachtte hoor ik alleen een zacht snikje.

Ik hoef haar niet eens te vragen wat er aan de hand is, want na een tweede snik zegt ze in één adem: ‘Ik wilde mijn jurk nog één keer bekijken en hij hangt aan de zijkant van de kast en toen ritste ik de hoes open maar ik moest op mijn tenen gaan staan om erbij

te kunnen en dat ging niet zo makkelijk als ik verwacht had en toen...’ Een inademing, gevolgd door een ingehouden snik. ‘Toen is de rits vast komen te zitten. In de jurk.’ Na een korte stilte vervolgt ze ademloos: ‘Er zit een gat in, Jos.’

Voordat ik kan antwoorden, begint ze zo hysterisch te huilen dat ik haar niet eens meer kan verstaan. Ze gooit er onsamenhangende woorden uit over kant, een onderlaag, de tule en ‘die fucking hoge kasten ook hier’.

Mijn brein schiet direct in regelmodus. Als ceremoniemeester is het mijn taak om voorbereid te zijn op elke mogelijke crisis, dus ook op deze. Razendsnel haal ik mijn telefoon van mijn oor en zet hem op speaker, zodat ik Veerle hierdoorheen kan coachen terwijl ik googel naar een kleermaker.

Meteen is Veerles gehuil tot aan Ameland te horen. Oké, slecht idee. Plan B. Telefoon terug aan mijn oor en eerst mijn zus kalmeren.

‘Veer, rustig aan. De bruiloft is over twee dagen en voor die tijd hebben we echt wel een kleermaker gevonden. Al moeten we ervoor terug naar het vasteland, oké?’

‘Een kleermaker,’ piept mijn zus. ‘Denk je dat dat kan?’

‘Ik wéét dat dat kan. Laat me even een paar telefoontjes plegen, oké? Ik regel het. Is Jonathan bij je?’

‘Nee,’ zegt ze zacht. ‘Die is... eh...’

‘Die is wat?’

‘Die is met Daan in de lobby.’

Het zou niet zo moeten zijn dat de naam van mijn ex me nog steeds, ook na ruim twee jaar, rillingen over mijn rug bezorgt. Helemaal werkt het lichaam nou eenmaal niet altijd mee met het brein – anders had ik wel elke dag kunnen ontbijten met chips zonder daar de effecten van te zien op mijn heupen en bovenbenen. Dus net zoals ik een gebalanceerd dieet moet hanteren om dichtgeslibde aderen en een torenhoog cholesterolniveau te voorkomen, slaat het horen van Daans naam nog altijd de lucht uit

mijn longen. Om ze daarna weer te vullen met nijd en vijandigheid, want wáárom laat hij Veerle en Jonathan niet met rust? In zijn programma staat duidelijk dat we morgenochtend om zes uur verzamelen voor zijn belachelijke plan, en dat het ‘niet verboden, maar ook niet gewenst is om voor die tijd het bruidspaar te storen’. Ik wist wel dat hij dat aan zijn laars zou lappen.

‘O? Ik wist niet dat hij er al was.’ De afgunst druipt waarschijnlijk van mijn stem, maar als Veerle het al opmerkt, zegt ze er in elk geval niets van.

‘Ja. Pas net, hoor,’ zegt ze. ‘Hij wilde de tijd nemen om even rustig te aarden voordat we straks in alle bruiloftsdrukke verzeild raken.’

Alle bruiloftsdrukke.

Ik snuif. Als getuige hoeft hij letterlijk twee handtekeningen te zetten en verder niets. Wat is dat nou voor stress waard? Ik ben hier degene met een trouwjurkcrisis en mij zie je toch ook niet stressen? Als hij niet dat stomme wadlopen had bedacht, hadden we morgen de hele dag voor onszelf gehad en had ik niet nú iets hoeven verzinnen voor Veerles jurk, omdat we morgen zes uur lang door het slib en de bagger ploeteren. Vanaf zes uur ’s ochtends. Serieus, de man mag één activiteit verzinnen en in plaats van een gezellige lunch of een champagneontbijt komt hij met wadlopen. Wádlopen. Want, zo had hij tegen Jonathan en Veerle gezegd, ‘als je samen door de blubber en het slik komt, wad kan er dan nog misgaan in je huwelijk?’

Clown.

Een nieuw snifje van Veerle haalt me uit mijn dagdroom waarin ik Daan pootje haak en hij met zijn gezicht in een zandbank eindigt.

‘Leuk dat hij er al is,’ zeg ik zo zonnig mogelijk, want het laatste waar mijn zus zich nu mee bezig moet houden, zijn de problemen tussen haar zusje en haar ex. ‘Als Jonathan terug is, open dan even samen de eerste envelop. Hij was eigenlijk bedoeld voor vanavond,

maar ik denk dat je de afleiding wel kunt gebruiken. Ik kom over twintig minuten aan en de komende negentienhalve minuut zoek ik naar de beste kleermaker van Friesland, oké? Ik rij eerst met de weddingplanner langs de locatie en kom dan zo snel mogelijk jouw kant op. Het komt goed. Echt. Waar zit het gat precies en hoe groot is het?’

Ik klem mijn telefoon tussen mijn oor en schouder en trek mijn tas op schoot om de heilige graal van de afgelopen maanden eruit te pakken: mijn notitieboek. Alles wat ook maar enigszins met de bruiloft te maken heeft, staat hierin opgeschreven – van telefoonnummers tot ideeën voor de versiering en van het menu tot mijn zorgvuldig opgevouwen, netjes weggestopte speech. Acht kantjes – vier blaadjes zowel aan de voor- als de achterkant helemaal vol met de liefste woorden óóit.

‘Vertel,’ zeg ik als mijn zus nog steeds niets heeft gezegd en ik door mijn notitieboek blader om een lege pagina te vinden. Het boek is voller dan ik had verwacht en ik moet steeds verder doorbladeren naar achteren, maar gelukkig is er nog schrijfruimte te vinden. Ik hou het boek opengevouwen op een lege pagina en buig me opzij om een pen uit mijn tas te vissen als er iets gebeurt wat me zo overvalt dat ik Veerles antwoord niet versta.

‘Nee!’ brul ik.

Ik vloek, spring op van mijn stoel en mep daarbij bijna de vrouw naast me in haar gezicht.

Ze kijkt me ontsteld aan, maar ik zie het amper.

‘Veer,’ zeg ik ademloos in de telefoon. ‘Ik bel je zo terug.’

Word verliefd op de Wadden met de serie *Waddenliefde* van Susan Muskee. Elk verhaal bevat een hartverwarmende trope, een zwijmelwaardige *love interest* én een hoofdpersonage dat meteen je hart veroverft. Dit meeslepende feelgoodverhaal speelt zich af op Borkum.

Cor en Marie hebben de hele zomer eilandhoppend op de Wadden doorgebracht. Als afsluiter hebben ze een retraite geboekt in een spa op Borkum, een Duits Waddeneiland.

Maar in plaats van een lang weekend vol rustgevende massages en ontspannende zeewierpakkingen blijken ze per ongeluk een stilteretraite te hebben geboekt.

Aangezien ze geen andere optie hebben, besluiten de vrouwen er – met frisse tegenzin – toch maar voor te gaan.

Terwijl Cor en Marie hun weekend op spijkermatjes doorbrengen in plaats van in bubbelbaden, doen ze bijzondere inzichten op. Over zichzelf én over elkaar.

SUSAN MUSKEE

Wadden
liefde

Borkum

HarperCollins



Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC* om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2024 Susan Muskee
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock / Villa Grafica
Foto auteur: © Medea Huisman
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: ScandBook UAB, Lithuania, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1545 3
ISBN 978 94 027 7167 1 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2024

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Dag één

1

Marie

Soms verbaas ik mezelf met mijn eigen ideeën.

Positief dan, hè? In de zin van: dat ze nóg beter zijn dan ik van mezelf gewend ben. Want ik wil niet opscheppen, maar ik heb gewoon heel vaak heel erg goede ideeën. Mijn gouden collier combineren met die heerlijke paarse jurk, bijvoorbeeld. Of mijn succesrecept voor de lekkerste ravioli inzetten als er onverwachts iemand komt eten. En nu: een zomer lang eilandhoppen langs alle Nederlandse Waddeneilanden afsluiten op het Duitse Waddeneiland Borkum. Niet zomaar afsluiten, maar met een all-inclusive retraite in het beste resort dat daar te vinden is. Perfect, als je het mij vraagt.

Mijn vrouw Cor en ik hebben deze zomer doorgebracht op de Waddeneilanden. Van west naar oost begonnen we op Texel, toen naar Vlieland, Terschelling en Ameland, en tot slot eindigden we op Schiermonnikoog voor de bruiloft van mijn nichtje. Na de trouwerij hadden we alleen nog geen zin om naar huis te gaan. Vooral Cor zou het liefst voor altijd op de eilanden blijven, en ik moet toegeven dat ik me ook wel erg goed kon ontspannen de afgelopen weken. Veel meer dan thuis, waar in elke hoek een nieuw klusje te wachten staat – en ik ben niet zo goed in het doen van klusjes.

In elk geval konden we twee dingen doen: onze vakantie beëindigen, of een zesde vakantiebestemming uitkiezen. Cor en ik

verschillen nog weleens van mening en hebben niet per se altijd dezelfde interesses, maar hierover waren we het al heel snel eens: we wilden allebei dat eilandgevoel nog éven wat langer vasthouden. Dus gooiden we een Google-lijntje uit naar ‘vakantiebestemming eiland’ en scrolden we samen door de zoekresultaten. De vijf Nederlandse Waddeneilanden hadden we natuurlijk al gehad, dus wat was wijsheid? Het vliegtuig pakken naar een zonnigere bestemming? Of juist terug naar een van onze favorieten van deze zomer?

Bijna helemaal onderaan de eerste Google-pagina stuitte we op een website van een luxe all-inclusive retraite op Borkum. Ik had nog nooit van Borkum gehoord, maar aangezien je er gewoon kunt komen met de boot vanaf de Eemshaven, leek dit ons het perfecte zesde Waddeneiland om deze zomer aan te doen. Niet in de laatste plaats omdat er iets bijzonders met dit eiland is: alles is er net een beetje anders. Alleen al het ouderwetse treintje waarmee je van de haven naar het dorpje Borkum wordt gebracht is in één woord enig. Het eiland is kleurrijk en levendig, en aangezien het van oorsprong een kuureiland is, heeft het de perfecte combinatie van prachtige natuur en heerlijke wellness. Het is alsof iemand een eiland speciaal voor mij en Cor heeft gemaakt.

Ik liet de website zien aan Cor – die gelukkig net zo enthousiast was als ik – en een paar clicks later had ik al geboekt.

Vier dagen genieten van sauna’s, massages, spabehandelingen, heerlijk eten en drinken, strandwandelingen, lopen door de natuur en eindeloos dobberen in zwembaden met verschillende temperaturen.

Zoals ik al zei: een topidee.

Ik kijk er enorm naar uit om de boeken uit te lezen die ik de afgelopen weken heb gekocht. Cocktail of smoothie in mijn hand, mijn favoriete zomerhoed op en wegdromen maar. Misschien een beetje over het eiland wandelen of fietsen, maar vooral lekker veel...

'Ruhe.'

De receptioniste van het resort kijkt nogmaals op haar scherm en dan naar Cor en mij. 'U begrijpt wat dat inhoudt?' Ze spreekt Nederlands met een zwaar Duits accent en schakelt af en toe over naar het Engels als ze niet weet hoe ze iets in het Nederlands moet verwoorden. Haar toon is echter in elke taal hetzelfde: verveeld.

Cor knikt en glimlacht kalmpjes naar haar, maar ik heb het gevoel alsof er zo dadelijk een presentator van een of ander verborgen-cameraprogramma verschijnt.

We staan voor de receptie van het resort waar we onze retraite hebben geboekt: een geheel in junglestijl uitgevoerde accommodatie die volgens de recensies bekendstaat om 'een uitstekende spa' en 'extreem comfortabele bedden'. De muren om ons heen zijn opgetrokken uit verticaal geplaatste bamboestokken en overal waar je kijkt, staan groene planten. Het is alsof we de boot naar Bali hebben genomen in plaats van naar Borkum. Een blik op het beeldscherm achter de receptioniste verklaart waarom dat zo voelt: dit hotel heeft ook daadwerkelijk een vestiging op Bali. Op het scherm draait een slideshow met foto's en quotes van ene Alex van Hoogendonk. Hij vertelt dat hij een plek wilde realiseren waar je ultiem tot rust kunt komen. Even weg van de drukte, even 'helemaal in het nu'.

Welcome to paradise, schuift elke paar slides in beeld, vergezeld door tekeningen van het yin-yangsymbool.

We hebben zojuist onze paspoorten overhandigd aan de receptioniste, die ons vlot incheckte en ons twee kamersleutels overhandigde. Nu gebeurt dat op zich vaker; Cor en ik worden geregeld als vriendinnen in plaats van partners gezien. Maar de reden dat we twee kamers toegewezen hebben gekregen, staat nu groot op het computerscherm dat de receptioniste naar ons toe heeft gedraaid.

We hebben geen luxe retraite geboekt.

Dit moet een fout zijn.

Ik graai naar mijn tas, die ik even op mijn koffer had gezet, en haal mijn telefoon eruit. ‘Ja, ik weet wat dat betekent. Dat klopt ook, dat heb ik ook geboekt. *Oase der Ruhe*, stond erbij.’ Met een paar vegen haal ik de boekingsbevestiging naar voren en ik draai mijn telefoon triomfantelijk naar de receptioniste. ‘Kijk maar.’

Het meisje leest de bevestiging, kijkt nog eens op haar scherm en... glimlacht.

O nee.

Ik herken die glimlach.

Het is de typische glimlach van iemand die moet dealen met heel domme mensen, terwijl haar geduld steeds verder richting het nulpunt zakt. Ik heb hem zelf ongeveer tienduizend keer aan willekeurige mensen geschonken in de tijd dat ik als student achter het verkooploket van de lokale bioscoop zat.

‘Mag ik?’ vraagt ze dan, wijzend op mijn telefoon.

Wanneer ik gebaar dat ze haar gang kan gaan, scrollt ze door de bevestiging. Zodra ze heeft gevonden wat ze zocht, trekt ze haar hand terug en kijkt ze afwachtend naar mij.

Ik werp een blik opzij naar Cor, die nog altijd onbewogen naast me staat. Een van de dingen die ik zo ontzettend bewonder aan haar: op momenten waarop ik compleet de pan uit kan panieken, weet zij haar hoofd koel te houden. Niet voor niets houdt ze moeiteloos klassen met dertig leerlingen onder de duim, die haar uit respect ook nog eens allemaal Coole Cor noemen – begonnen als grap, maar inmiddels alom geaccepteerd door iedereen die tegenover haar in de schoolbanken zit. In elk geval heeft niemand mij ooit Mellow Marie genoemd, zoveel is zeker.

Ik draai mijn telefoonscherm weer terug en lees de e-mail voor de derde keer door. Toegegeven: mijn Duits is niet héél goed, maar de woorden ‘*Oase der Ruhe*’ begrijp ik heus nog wel. *Oase van rust*. Precies wat we zochten. En wat ik dus heb geboekt.

Net op het moment dat ik een geërgerde zucht wil slaken en mijn vriendelijke doch strenge het-maakt-me-niet-uit-hoe-je-het-regelt-als-je-het-maar-regelt-preek wil houden, zie ik het.

Oase der Ruhe.

Met daaronder in een lettertype dat kleiner is dan dat van de ingrediëntenlijst op een lippenbalsem: *Im Schweigen.*

Een schelle giechel verlaat mijn mond. ‘Im Sch... Wacht even. Dit meen je niet. Dit is onmogelijk. Dit is... Echt, ik zou zweren dat...’

Met elk woord schiet mijn stem verder de hoogte in. Het is alsof de receptioniste een van de bamboestokken achter haar heeft losgerukt en die nu gebruikt om mijn keel dicht te drukken.

Deze hele retraite was belachelijk duur. En *non-refundable*. Die optie heb ik bewust aangevinkt, want het scheelde tweehonderd euro en ik ging er nou niet bepaald van uit dat er een reden zou zijn om hier ineens niet te zijn, 48 uur na het boeken.

De ironie van de hele situatie en het feit dat ik hier absoluút niet wil zijn als dit een stilteretraite is, zorgt voor een bittere smaak in mijn mond.

Op dat moment schuift een rij bamboestokken achter de receptioniste opzij en komt er een vrouw van een jaar of vijfendertig in een wijd, mintgroen gewaad de lobby in gezweefd. Om haar hals draagt ze een zwart koord met daaraan één enkele rozenkwarts – niet geslepen, zoals ik zou hebben laten doen, maar gewoon ruw. Gaatje erin, koord erdoor en klaar. Ze draagt haar asblonde haar in een lange, pluizige vlecht en drukt haar handpalmen tegen elkaar.

‘Ah, Cor en Marie,’ zegt ze op zalvende toon, alsof dit weekend pas echt kan beginnen nu wij er zijn. Haar stem is net zo zacht als de rest van haar voorkomen. Ze legt haar beide handen op haar borst ter hoogte van haar hart. ‘Welkom. Mijn naam is Lotus. Wat fijn dat jullie op het laatste moment nog aansluiten bij deze bijzondere reis.’

Lotus' gezicht straalt een kalmte uit die ik alleen kan bereiken na het roken van wat opgerolde Hollandse tuinkruiden. Ze is slank en bloedmooi; zelfs haar pluizige vlecht past perfect bij de rest van haar ogenschijnlijk moeiteloos knappe uiterlijk. Zonder dat ik het wil, voel ik een steekje jaloezie: met alle yoga van de wereld zou ik er nog niet uit kunnen zien als zij. Mijn moeder zei vroeger altijd dat ik 'gewoon grof gebouwd' was. Nou, als mijn lijf grof gebouwd is, dan is dat van Lotus met een pincet in elkaar gemikadood.

'Bijzonder is het zeker,' beaamt Cor, die niet in het minst aangedaan lijkt door Lotus' verschijning. 'We waren er namelijk niet helemaal van op de hoogte dat het een stilteretraite is.'

Lotus trekt haar wenkbrauwen op in een bezorgde frons. 'O, nee. Dat moet even een verrassing zijn. Wat is je eerste gevoel, nu je dat weet?'

Afkeer?

Verbijstering?

Blinde paniek?

De drang om nú naar huis te gaan, ook zonder teruggave van die drieduizend euro?

Ik werp een nieuwe blik opzij, naar Cor. Als je zo lang bij elkaar bent als wij, heb je aan een half woord genoeg. Ook nu weet ik zeker dat ik haar niets hoeft uit te leggen. We zullen vriendelijk glimlachen naar Lotus en de receptioniste, zeggen dat het vervelend is dat het zo gelopen is en ons dan pijlsnel uit de voeten maken. Vriendelijk bedankt, op naar huis. Ik boek wel een dagje bij de Thermen.

Ik heb mijn hand al op de telescoopstang van mijn koffer liggen als Cor ineens zegt: 'Ik zie het eigenlijk wel zitten.'

'Je... wat?' Mijn ogen worden groter dan de yin-yangs op het scherm achter de balie. 'Cor! Maar het is... een stilteretraite.' Die laatste woorden sis ik met een paniekerig hoge stem. 'Een stilte-retraite!'

Als reactie knijpt ze geruststellend in mijn onderarm. ‘Toch leuk?’

Ik begin er ineens aan te twijfelen of Cor niet ter plekke een beroerte staat te hebben. Snel laat ik mijn ogen over haar gezicht gaan.

Niets.

Ze ziet eruit zoals ze er altijd uitziet. Haar donkere haar zit ‘gemaakt slordig’ in haar kenmerkende korte *pixie cut* en ze draagt een kaki korte broek en een grijs shirt. Ik kan haar uittekenen in deze kledingcombinatie. Haar zonnebril bungelt aan één pootje in de hals van haar shirt en zelfs haar iets lagere, hese stem klinkt niet anders dan anders.

Tenzij het iets onzichtbaars is, meent ze dit dus echt.

Lotus’ gezicht klaart op en ze vouwt haar handen weer ineen. ‘Wat ben ik blij dat te horen, Cor. Ik weet zeker dat jullie het fantastisch zullen vinden. Het is heel bevrijdend om je onder te dompelen in stilte.’

Ik frons omdat Cor blijkbaar voor ons beiden spreekt. Zij mag dit dan ‘wel zien zitten’, ik hoef mezelf niet te bevrijden door me onder te dompelen in stilte. Ik wil me onderdompelen in een bubbelbad nadat ik een kwartier heb zitten zweten in een Noorse sauna.

Voordat ik echter kan zeggen wat ik ervan vind, schuift de receptioniste onze keycards al over de balie naar ons toe. Ze gebaart naar de rij die zich inmiddels achter ons heeft gevormd. ‘In dat geval: nogmaals van harte welkom. Ik draag jullie bij dezen over aan Lotus. Zij verzorgt de retraite en kan al jullie vragen beantwoorden. *Enjoy your stay.*’

Lotus zweeft om de balie heen en geeft ons zonder te vragen allebei een net iets te lang durende omhelzing. ‘Welkom. Dit gaan drie bijzondere dagen worden voor jullie.’

Ja. Dáár heeft ze waarschijnlijk wel gelijk in.

Ik glimlach zwakjes, maar moet mijn best doen niet in mijn eentje rechtsomkeert te maken.

Ik voel het aan alles. Dit wordt verschrikkelijk.